

10:1

Fråga om avgiftsskyldighet för avledning av dagvatten från allmänna platser.

C.B., L.J. och L.J. ägde med en tredjedel var en fastighet vilken ligger inom verksamhetsområdet för kommunens allmänna va-anläggning. Fastigheten ligger inom stadsplanlagt område och är bebyggd med två bostadshus som används för fritidsboende. Anslutning till den allmänna va-anläggningens ren- och spillvattennät gjordes år 1973.

Kommunen har under år 1992 sanerat och byggt ut den allmänna va-anläggningen på Dalarö och därvid bl.a. anlagt ett dagvattennät. Anordningar för avledande av dagvatten från allmänna platser inom planområdet har anlagts. Förbindelsepunkt för dagvatten upprättades för fastigheten och fastighetsägarna underrättades om dess läge den 8 september 1993. Därefter påfördes fastighetsägarna anläggningsavgift för dagvatten. Kommunen har sedan återtagit avgiftskrav och underrättelse om förbindelsepunkt såvitt avser ändamålet dagvattenavledning från fastigheten (df) och endast gjort gällande avgiftsskyldighet för dagvattenavledning från gator, vägar och andra allmänna platser inom planområdet (dg).

Fastighetsägarna erlade avgiften under protest. De väckte sedan hos Vänämnden talan mot kommunen och yrkade förpliktande för kommunen att återbetala 24 425 kronor. Som grund för yrkandet åberopade de att fastigheten sedan år 1973 varit ansluten till den allmänna va-anläggningen och erlagt full avgift härför, att dagvattenavledningen inte innebär någon ökad nytta för fastigheten samt att kommunen innan utbyggnaden inte informerat samtliga fastighetsägare om att ytterligare avgift skulle komma att utgå. Fastighetsägarna har inte haft någon invändning mot avgiftsberäkningen i och för sig.

Kommunen bestred yrkandet.

Fastighetsägarna har till utveckling av sin talan anført i huvudsak följande. Fastigheten anslöts till den allmänna anläggningen redan år 1973 och betalade då anläggningsavgift. Utbyggnaden av ett dagvattennät har inte på något sätt påverkat förhållandena på fastigheten eller lett till någon nyttoökning.

Kommunen anförde följande. Fastigheten har tidigare varit ansluten endast såvitt avser ren- och spillvatten. Vid anslutningen år 1973 erhöll fastighetsägaren då också en reduktion av avgiften med 20 procent eftersom dagvattennätet inte var utbyggt. Numera är dagvattennätet utbyggt och dagvattenavledning

från allmänna platser utförs. Avgift för tillkommande ändamål, dg, skall därför utgå. Kommunen gör inte gällande avgiftsskyldighet för dagvattenavledning från fastighet, df, varför reduktion enligt va-taxan gjorts.

Va-nämnden yttrade:

Enligt 10 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar – va-lagen – föreskrivs att huvudman för allmän va-anläggning har rätt att av ägare till sådan fastighet inom en detaljplan som är avsedd för bebyggande ta ut avgift för att vatten för allmänna platser inom planområdet avleds genom anläggningen. Sådan avgift får emellertid inte tas ut innan åtgärder för avledandet utförts.

Av stadgandet följer att avgiftsskyldighet för dagvattenavledning från allmänna platser – till skillnad från när det gäller avgiftsskyldighet för ren- och spillvattenändamålen – inte förutsätter att fastigheten har något behov eller direkt nytta av dagvattenavledning. Nyttan för fastigheten får i stället sägas ligga i just det förhållandet att avledning görs från gator, torg och andra allmänna platser inom planområdet. Kostnad för denna avledning skall därför belasta fastigheter inom planområdet.

Det är i målet ostridigt att kommunen utfört erforderliga åtgärder för dagvattenanslutning och att detta skett under år 1992. Avgiftsskyldighet för dagvattenavledning från allmänna platser kan därför inte ha uppstått före år 1992 och avgift för detta ändamål har inte heller erlagts tidigare. Fastighetsägarnas talan på de åberopade grunderna att fastigheten varit ansluten sedan år 1973 och att dagvattenavledning inte medför någon nytta för fastigheten kan därför inte vinna bifall.

Fastighetsägarna har som enda återstående grund för avgiftsbefrielse åberopat att kommunen brustit i sin informationsskyldighet. Vad de anfört om detta kan enligt Va-nämndens mening – även om informationen skulle ha varit obefintlig eller bristfällig, vilket kommunen bestritt – inte grunda någon avgiftsbefrielse enligt va-lagen.

På grund av vad nu anförts och då det inte heller i övrigt framkommit omständighet som kan leda till annan bedömning skall fastighetsägarnas talan ogillas.

Va-nämnden lämnade sökandenas talan utan bifall.

Beslut: 1994-10-28, BVa 88

Mål nr: Va 240/93